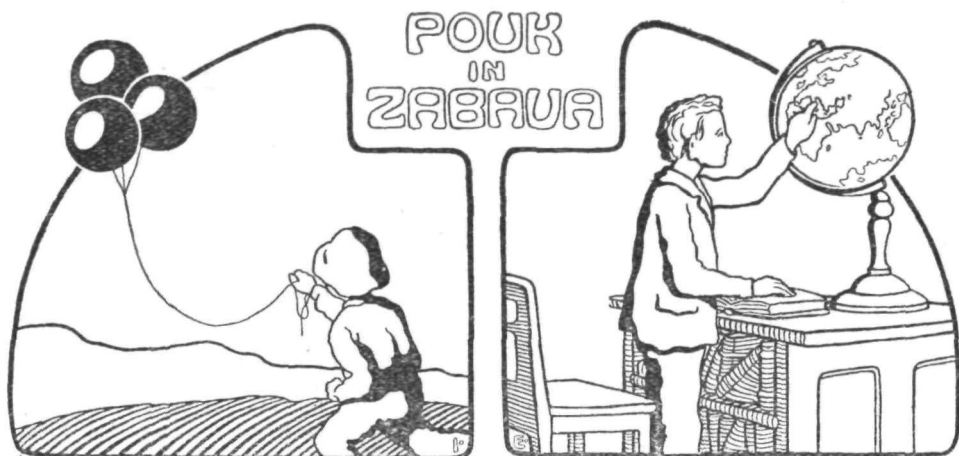

Besedna uganka.

Priobčil Fr. Rojec.

Iz oblaka na zemljó
šine in takrat strašné
zaropoče, zažari
ter splaši žival, ljudi,
kamor prileti, tam vse
z ognjem pomori, požge.
A iz zraka človek zdaj
zna jo na določen kraj
napeljati v lasten prid,
da mu pospešuje vid
ter težaškega stanú
dela nadomešča mú.

„Zvončkar“ pa povej, kako
prvič, drugič zove njo!

Rešitev in imena rešilcev prihodnjič.

□□□□

□□□□

Računsko nalogo so prav rešili takole: Tisti dan je bilo v šoli 6 učencev ($\frac{1}{7}$ od 35 = 5, $\frac{1}{5}$ od 35 = 7, $5 + 1 = 7 - 1$); skupno število vseh je pa 35. Milevoj Ilesič, dijak v Ljubljani; Igor Lončarič, v Idriji; Micika in Adolf Arnuš pri sv. Lenartu, Božidar Črnej v Grižah, Divica in Zdenko Medica v Ljubljani, Tilka in Božena Jelenec v Kandiji pri Rudolfovem, Jožica Brežnik v Novem mestu, Radek Kopic pri sv. Lenartu v Slov. Goricah. Angelica Vogrinec, učenka V. razr., Rudolf Golob, učenec V. razr. pri Sv. Antonu v Slov. gor.

Rešilec **rebusa v skup. št.** so še: Vida Horvatova, hosp. na gimn. v Ptuj, Igor Lončarič v Idriji, Mimi Leban, učenka (begunka) v Zatičini, Bogomir Sattler v Grahovem ob Bači.

Rešilec **demanta v skup. št.** so še: Micika in Adolf Arnuš pri sv. Lenartu, Vida Horvatova, dijakinja v Ptuj, Divica in Zdenko Medica, Olga Ponikvar, uč. II. lic. v Trstu, Ljuboslava Umek, uč. C. M. šole v Kopru, Emil Hreščak, Ivan Šetine, Fr. Bratkovič, Iv. Kalčič, dijaki I. gim. r. v Št. Vidu, Igor Lončarič v Idriji, Bogomir Sattler v Grahovem ob Bači, Nino in Sergij Pogorelec, uč. v Barkovljah, Repič Karel, dijak v Kranju, Malči in Marija de Bernardo in Marija Pevec, uč. v Mozirju, Mimi Leban, uč. (begunka) v Zatičini.

□□□□

□□□□

Iz zgodovine surovega masla. Na Nemškem niso vajeni tako skromne hrane kakor pri nas in posebno bridko občutijo sedaj pomanjkanje surovega masla. Že v 15. stoletju so Nemci uživali velike množine surovega masla na kruhu in zlasti Martin Luther ga je silno ljubil. A surovo maslo so poznali že Skiti, kakor poroča Herodot. Grki in Rimljani niso marali surovega masla, Nemci pa ga v starih časih tudi niso uživali, nega so ž njim le mazali. Imenovali so surovo maslo „smere“, to je „šmir“, in ta beseda se je do naših dni ohranila v skandinavskih jezikih. Tudi stara Indija je bila ljubiteljica surovega masla in še dandanes uživajo v Indiji neverjetne množine mleka in surovega masla. Od Indijcev so se naučili izdelovati in uživati surovo maslo Arabi in Židje. Arabski beduini zavžijejo — kakor piše nemški potovalec Burckhart — vsako jutro ogromno množino surovega masla, vsa jedila plavajo v njem in celo v nos vtikajo beduini surovo maslo. Prodajanje surovega masla pa velja pri teh ljudeh za sramotno opravilo. Kitajci in Japonci sploh ne poznajo surovega masla, pač pa je zelo priljubljeno pri Tibetancih. Ti imajo samostan Kughum, kjer je vsako leto velikansko „češčenje surovega masla“. Menihi modelirajo iz surovega masla podobe Bude, posnetke templjev in živali. Ti posnetki so večkrat po par metrov visoki. Na tem češčenju gori krog samostana na tisoče luči, za katere se rabi mesto olja surovo maslo. Na to slavje pride vsako leto na tisoče in tisoče romarjev iz celega Tibeta in iz Mongolije, kar se seveda samostanu dobro izplačuje.

Podobnosti. Zgodi se dostikrat, da sta si dva človeka, ki si nista prav nič sorodna vendar tako podobna, da ju ni razločiti. Seveda ni lahko izslediti takih dvojčkov po zunanosti, saj je na svetu toliko milijonov ljudi, a take podobnosti se posebno zapazijo, kadar gre za vladarje, katerih slike so znane celemu svetu. Tako je bil neki berač v Whitechapelu (londonski okraj) na las podoben kralju Edvardu VII. Ta berač je nekoč dobro izkoristil svojo podobnost s kraljem; peljal se je v Pariz, kjer je bil Edvard VII. jako znan in jako priljubljen in kjer so elegantno oblečenega berača res zamenjali s kraljem. Ko je vstopil v gledališče, je godba zasvirala angleško himno. Koliko je berač „zaslužil“ ni znano. Velika podobnost ruskega carja in sedanjega angleškega kralja je obče znana; oba vladarja sta tudi jako podobna princu Henriku, bratu nemškega cesarja. To ni presenetljivo, ker so po materah vsi sorod-

niki. Angleški kralj in ruski car sta se v mladih letih pogostoma mudila pri kraljici Viktoriji v Windsorju. Oblekla sta se rada popolnoma enako in sedaj ju niti stara mati, kraljica Viktorija, ni mogla razločiti. Pokojni italijanski kralj Umberto je bil na las podoben frizerju Bertolaniju v Salernu. Nekega dne je šel Bertolani v Rim in se je vsedel v odlično kavarno. Vsi ljudje so ga smatrali za kralja in oficirji in civilisti so ga spoštljivo pozdravljali. Lahko si je misliti, kaka blažena čustva je imel brivec, ko je užival kraljevsko počaščenje. Prezidentu francoske republike, Loubet, je bil podoben neki prodajalec sukna v Parizu. Nekega dne je šel ta prodajalec s svojo ženo na koncert v odlično kavarno. Poslušalci so mislili, da je prišel prezident Loubet, godba je zasvirala marseillaiso, a minuto pozneje je že priskočila policija in obdolžila prodajalca sukna, da se izdaja za prezidenta republike in dela zmešnjave. Najbolj tragična je usoda prodajalca podob in okvirjev, Pietra Cassinija, v Florenci. Leta 1908. je slučajno zašla neka Amerikanka v njegovo prodajalno in je strme spoznala, da je Pietro Cassini tako podoben prezidentu Zedinjenih držav Rooseweltu, kakor da sta dvojčka. To je Cassiniju mnogo koristilo. Vsi Amerikanci, ki jih je usoda pripeljala v Florenco, so obiskali Cassinijevo prodajalno. Celó Roosewelt sam je prišel s svojo ženo. Cassini je ves dan stal z ameriško zastavo v rokah v izložbi svoje prodajalne in zaslužil lepe novce. A kakor jih je lahko zaslužil, tako lahko jih je tudi zapravil. Toda prezidenti republike vladajo samo par let in potem se nihče več zanje ne zmeni. Ko je bil Roosewelt pozabljen, je tudi Cassini zaman vabil ljudi z ameriško zastavo v svojo prodajalno: Za odstavljene prezidente se tudi Amerikanci ne menijo dosti. Cassinijevi dohodki so ponehali. Cassinijeva izredna žeja pa je ostala. In ko je ni mogel več tolažiti z žlahtnim chiantijem, jo je pogasil z vodo s tem, da je skočil v reko Arno in se potopil.

Člani kluba „Isabella“ v umazanih srajcah, dokler bo trajala vojna. V Parizu se je osnoval pravi vojni klub, ki ima svoje prostore v najodličnejšem delu mesta. Osnovali so klub najbolj znani humoristi in karikaturisti. Glavna misel je: pobijati previsoke cene za pranje. Člani kluba, ki se imenuje „Klub Isabella“, so se obvezali po vzgledu kraljice Izabele, da ne slečejo svojih srajc prej, dokler se ne sklene mir. Prsa srajc, ovratniki in zapestniki imajo biti s svojo „nevtralnó“ barvo merilo patriotizma. Nositi neopranó srajco spada k dobremu obnašanju.